

Soud první stolice exekuci povolil, rekursní soud exekuční návrh zamítl.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Dovolacímu rekursu jest přiznati důvodnost. Odvolání povinné strany proti exekučnímu titulu rozsudku okresního soudu ze dne 30. dubna 1929, bylo odvolacím soudem jako nepřipustné odmítnuto. Tím nastal účinek, jakoby odvolání vůbec nebylo podáno, jakoby rozsudku první stolice vůbec nebylo bývalo odporováno. V tom případě jest však po rozumu § 409 cřs. počítati lhůtu ke splnění závazku v rozsudku uloženého ode dne po doručení rozsudku, jemuž nebylo odporováno, pokud se týče ode dne po prohlášení rozsudku za přítomnosti obou stran (§ 452 c. ř. s.). Toto prohlášení stalo se dne 30. dubna 1929 a čtrnáctidenní lhůta k vyklizení bytu v rozsudku stanovená končila dne 14. května 1929. Jelikož návrh na povolení exekuce podán byl dne 3. července 1929, kdy lhůta k plnění již prošla, první soud právem vyhověl exekuční žádosti. (Rozh. čís. 230 sb. n. s.)

Čís. 9252.

Společnosti s r. o. (zákon ze dne 6. března 1906, čís. 58 ř. zák.).

Odvolání dosavadního a ustanovení nového jednatele není změnou společenské smlouvy. K platnosti usnesení valné hromady, jímž byl jednatel odvolán, stačí prostá většina hlasů. Opověď, již ohlášeno k rejstříku odvolání jednatele, netrpí formální vadou proto, že nebyla podepsána odvolaným jednatelem.

(Rozh. ze dne 10. října 1929, R I 753/29.)

Rejstříkový soud zapsal do rejstříku, že se dosavadní jednatel společnosti s r. o. Josef H. vymazuje a že se zapisuje nově zřízený jednatel Jaroslav H. Rekursní soud k rekursu Josefa H-a napadené usnesení potvrdil. D ů v o d y: Základní chybou stěžovatelovou je jeho názor, že ustanovení nového jednatele místo odvolaného dosavadního jednatele je změnou společenské smlouvy. Názor tento jest právně mylný a nemůže obstáti, nemaje opory ani ve smlouvě ani v zákoně. Proti tomuto názoru mluví především obsah smlouvy společenské ze dne 20. října 1920, jež v odstavci 12. výslovně ustanovuje, že všude tam, kde smlouva nic neustanovuje, platí předpisy zákona ze dne 6. března 1906, čís. 58 ř. zák., tudíž i ustanovení § 16 al. 1, podle něhož může býti jednatel kdykoliv usnesením společníků odvolán, a předpis § 15 al. 1, podle něhož se ustanovení jednatele děje usnesením společníků. Kromě toho ustanovuje však smlouva v odstavci 6 (v doslovu odstavce III. dodatku ze dne 5. srpna 1921) výslovně, že jednatele mohou býti usnesením společníků odvoláni a v odstavci II. (v doslovu odstavce V. téhož dodatku),

že se usnesení na valné hromadě, pokud zákon neustanovuje jinak, dějí prostou většinou hlasů. Nelze proto v odvolání jednatele dosavadního a v ustanovení jednatele nového spatřovati změnu smlouvy, nýbrž jen výkon práva, smlouvou tou zaručeného. Kdyby však otázka odvolání a ustanovení jednatelů nebyla smlouvou upravena, je tu ustanovení § 16 al. 1 zákona ze dne 6. března 1906, čís. 58 ř. zák., jež výslovně praví, že jednatel může býti usnesením společníků kdykoli odvolán, při čemž mu arci zůstává zachován nárok na náhradu škody pro předčasné odvolání z úřadu jednatelského. Toto ustanovení má povahu donucovací a nemůže býti podle § 4 zákona platně vyloučeno ani smlouvou. Nejde-li však o změnu smlouvy, nelze na projednávaný případ užití ustanovení § 50 zákona o tříčtvrteční většině hlasů k platnosti usnesení, ani ustanovení § 49 téhož zákona, že usnesení valné hromady musí býti osvědčeno, nýbrž k platnosti usnesení stačí jak podle smlouvy tak i podle zákona (§ 39 zákona) prostá většina hlasů. Té však, jakž vyplývá z notářsky osvědčeného opisu protokolu o valné hromadě ze dne 28. června 1929, na níž byl stěžovatel z úřadu jednatele odvolán, bylo docíleno. Jest ovšem pravda, že podle odstavce 4. prohlášení ze dne 16. prosince 1921 byl místo vystoupivšího jednatele Josefa V-a ustanoven jednatel stěžovatel na dobu svého společenského poměru, z toho však nemůže stěžovatel těžiti, neboť ustanovení toto nemá ten smysl, že stěžovatel, dokud je členem společnosti, nesmí býti z jednatelského úřadu odvolán, nýbrž je mu rozuměti tak, že stěžovatel přestává býti jednatel, jakmile přestal býti společníkem.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Napadené usnesení rekursního soudu, jímž bylo potvrzeno usnesení rejstříkového soudu, není ve zřejmém rozporu ani se zákonem ani se spisy a není ani stíženo zmatečností. Není tu tedy podmínek § 16 čís. pat. ze dne 9. srpna 1854, čís. 208 ř. zák. a nemohlo býti dovolací stížnosti vyhověno. Vzhledem k vývodům stížnosti nutno však ještě dodat, že opověď netrpí formální vadou proto, že není podepsána stěžovatelem jako dosud v obchodním rejstříku zapsaným jednatel, neboť v době jejího podání stěžovatel již jednatel nebyl a opověď čelila právě k zavedení rejstříkového pořádku (srv. Bílý, Nešý, Vacek: »Společnost s omezeným ručením« str. 95-III.). Není tedy opověď formálně vadná, ana byla podepsána dosavadním jednatel Janem H-em a nově zvoleným jednatel Jaroslavem H-em.

Čís. 9253.

Smlouva mezi Československou republikou a královstvím Srbů, Chorvatů a Slovinců o úpravě vzájemných právních styků ze dne 17. března 1923, čís. 146 sb. z. a n. na rok 1924.